10de JAARGANG — CURACAO DEN 24n. JUNI 1893 — N° 495

AMIGOE DI CURAÇAO

WEEKBLAD VOOR DE CURAÇAOSCHE EILANDEN.

Dit Blad verschijnt elken Zaterdag.
Abonnementsprijs voor Curaçao, Bonaire en Aruba per drie maanden fl. 2,— met vooruitbetaling.
Voor het Buitenland per jaar fl. 10,—
Afzonderlijke nummers fl. 0,25.
Prijs der Advertentiën van 1 tot 7 regels fl 0.50, voorelken regel meer fl. 0,07½.

BUREAU VAN DIT BLAD
PLEIN VAN PIETERMAAI, N° 129.

UITSLUITEND AGENT VOOR EUROPA:
P. JOLY & J. MARTIN,
66. RUE LAFAYETTE, PARIS.

E Courant aki ta sali toer dia Sabra.
Su prijs di Abonnement ta fl. 2,— pa tres luna, pagar padilanti.
Pa lugarnan foi Curaçao, Bonaire i Aruba fl 10,— pa anja.
Un number só fl. 0,25.
Un annucio di 1 té 7 regel fl. 0,50 cada regel mas fl. 0,07½.

Bij de verwerping der duitsche legerwet

Met verklaarbare belangstelling, met groote spanning zelfs zijn vrij algemeen de lezingen van de nieuwe Duitsche legerwet gevolgd, totdat eindelijk Zaterdag 6 Mei de gewichtige beslissing viel en zij in het door de Regeering overgenomen voorstel van baron Von Huene werd verworpen.

De regeering heeft dus échec geleden en de pogingen van hen, die meenden met behulp van een compromis voorstel een vergelijk te treffen en eene wet tot stand te brengen waarmede, zoo niet allen dan toch ten minste de grootste meerderheid zich zou kunnen en willen vereenigen, die pogingen zijn mislukt en verijdeld. Mislukt door de zich meer en meer openbarende anti-pathie tegen de steeds grooter wordende legers en de daaraan verbonden persoonlijke en finantieële lasten. Verijdeld door hen, die, op welken grond dan ook, nu eenmaal besloten hadden ten koste van wat ook, geen man en geen penning meer toe te staan.

Heeft de eenheid van het groote Duitsche Rijk daardoor geleden? Zou het waar zijn, dat de gevallen beslissing wel eens zou kunnen leiden tot eene verzwakking van het Drievoudig Verbond? Zou het Duitsche Centrum, eens zoo machtig, dat het toonbeeld van kracht en eenheid was, waarop de oogen van alle Katholieken der beschaafde wereld gevestigd waren, nu reeds, nog zóó kort na het afsterven van zijn onvergetelijken kampioen Dr. Windthorst, verbrokkeld worden en uiteenspatten?

Zeker heeft de eenheid van het Duitsche Rijk door de gevallen beslissing geleden. Niet dat nu reeds een machtige Rus of een Fransch révanche-man in de verte opdaagt, van het hoofd tot de voeten gewapend, optrekkend naar Berlijn om de roem der Hohenzollerns te verpletteren. Zoover is het nog niet en zoover zal het wellicht nooit komen. Maar toch heeft de stemming in den Rijksdag dit tengevolge, dat het Duitsche volk niet meer zal blijven hopen op zijn leger alléén, op zijn militair vertoon alléén, en zal het inzien en moeten inzien, dat een staat die zijn kracht zoekt in het militairisme zijn eigen bestaan ondermijnt, zich op een weg bevindt die naar een afgrond leidt, en zonder onmogelijkheden te willen, nooit en nimmer tot zijn einddoel kan komen.

En wanneer de gevallen beslissing zal leiden tot eene verzwakking der krachten van het Drievoudig Verbond, zal de rust van Europa hoogstwaarschijnlijk en veeleer vermeerderd dan verminderd worden. Lange jaren vooruit is reeds voorspeld dat het militairisme de volken verniełt, tot onmenschelijke uitspattingen leidt, en onder de gepantserde borsten harten verbergt, die onrustig kloppen, vreezende do nooit te vermijden slachting waarmede het menschdom word bedreigt.

Er ligt eene groote waarheid in het bekende woord, dat er nl. geen grooter lijden in de wereld is, dan in rampspoed zich de dagen van geluk te herinneren. Diepe, zeer diepe wonden worden opengereten bij hem, die in weelde verzonken, met rijkdommen overladen, vrij van de zorgen des levens uit zijn vergulden zetel wordt gestooten om in armoede zijn verderen leeftijd te doorworstelen. Maar wie, wie zal beschrijven, hoe scherp de tanden zijn, die aan het hart knagen van hem, die millioenen gebood en op zijn beurt gedoemd wordt onder de dienaren een bescheiden, misschien wel vergeten plaats in te nemen? Van gebieder wordt hij slaaf, slaaf van den tijd, die hem onder zijn ijzeren hand drukt, slaaf der historie, die hem doemt het einde van eigen werk af te wachten, slaaf van het noodlot, dat hem eens met weelde belaadde en hem nu terughoudt van alles wat hij vroeger in rijke mate genoot.

De levenshistorie van twee groote mannen onzer eeuw, kan ons daarop een antwoord geven.

Napoleon, de Augustus van zijn tijd, heeft vorsten en volkeren verbaasd en verstomd, met onbeperkt gezag aan zijn voeten doen knielen, alle hoeken van Europa doen dreunen, alle volkeren doen sidderen en beven. Van Petersburg tot Rome, van Parijs tot Constantinopel was hij de schrik van het menschelijk geslacht. Maar zijn leven was dat van een mensch: kort, wisselvallig, vergankelijk en onzeker. Zijn dagen kenden een tijdperk van den hoogsten roem, maar ook van den diepsten val, en aan het einde van zijn levensbaan moest hij erkennen, dat de wereld hem *alles* en toch *niets* gegeven had.

Hoe is het gegaan met den eenmaal met roem beladen Duitsche Rijkskanselier, prins Von Bismarck?

Meer nog wellicht dan Napoleon heeft hij vorsten en volkeren aan zijn voeten gezien, hun lot in handen gehad en naar willekeur daarover beslist. En toch heeft hij moeten ondervinden, dat het gemakkelijker is op het groote wereldtooneel een rol te komen vervullen, dan met eer en roem beladen het tooneel te verlaten. Want niet elken mededinger is de prijs der overwinning weggelegd.

Europa, neen ook niet het Duitsche Rijk, dat eenmaal hoog tegen hem op zag, vraagt thans naar den ijzeren Kanselier. Hij is slechts de vrijwillige banneling van Friedrichsruhe.

Nu de legerwet gevallen is, wordt een gesprek in in herinnering gebracht, hetwelk in Juli 1890 plaats had tusschen den ex-Kanselier en een Duitsch journalist.

Zij spraken o. m. over het socialisme en Von Bismarck liet zich daarover aldus uit:

„Ik beschouw het socialistische spook als het grootst politieke gevaar van onzen tijd veel grooter dan de gevaren, die ons dreigen in Frankrijk en elders. Tweeërlei nu is mogelijk: of alle eischen van de socialisten inwilligen, of den strijd met hen aanvaarden. De Keizer heeft den weg des vredes gekozen; ik had willen strijden en dat hoe eer hoe liever. Dit verschil van meening was een der oorzaken van mijn aftreden. Van wettelijke bescherming der arbeiders verwacht ik niet het minste heil. Het is een groote fout. Ik ben een geslagen vijand van dwangmaatregelen, die de vrijheid der arbeiders slechts kunnen belemmeren..........................

....

„Ten slotte is de geheele sociale kwestie eenvoudig een militaire kwestie. Als de wond rijp is, zal men wel is waar alle buitensporigheden door de gewapende macht kunnen verijdelen, maar in plaats van den kleinen staat van beleg, zal men dan te doen hebben met een algemeen oproer."

Zoo sprak de oude held van het militairisme.

Onwillekeurig denkt men hier aan de woorden van Von der Coltz:

„Het is van de Fransche revolutie, dat het tegenwoordige tijdperk der krijgskunst dagteekent, en dit tijdperk zal duren tot nieuwe maatschappelijke wijzigingen of veranderingen eene nieuwe basis zullen geven aan het militaire en staatkundige leven...De conscriptie levert de massa's menschen, noodig om in tijd van nood kwistig te kunnen zijn met de menschenlevens."

Het verband tusschen revolutie en militairisme is door onze eeuw te juist geteekend om het nog te ontkennen.

God en Godsdienst tellen in de staatkunde niet meer mee, en al heeft Von Bismarck in zijn tijd de wereld verbaasd met zijn lijfspreuk: *Wir Deutschen, fürchten Gott und sonst niemand in der Welt*, toch zal de godsdienstige maatschappij hem ten eeuwige dagen blijven bestempelen als een evenbeeld van den revolutionairen Pruisischen Koning Frederik II.

Wat Von Bismark eenmaal gezegd heeft over de sociale kwestie, geldt ook voor het militaire vraagstuk, voor het hoog opgedreven militairisme van dezen tijd. Ook daar, en wellicht meer nog dan ergens anders, zal de ontknooping komen, *als de wond rijp is*, want hier kan evenmin van een gezonden toestand sprake zijn.

NIEUWSBERICHTEN.

CURACAO.

Jl. Maandagavond hield de Koloniale Raad eene openbare zitting, waarin behandeld werden eene ontwerp-verordening houdende wijziging van de Begrooting van Curaçao voor het dienstjaar 1891 en eene houdende regeling van ondersteuning bijzondere scholen voor onvermogenden. Het eerste ontwerp werd goedgekeurd en het tweede verworpen.

Jl. Zaterdag is alhier aangekomen, de Venezuelaansche schoener *Clemencia*.

Uit Maracaibo naar La Guayra vertrokken met een lading rum, hout enz., deed de stroom het schip drijven naar de kust van Goajira, waar het in den ochtend van Maandag op strand liep. Om het vlot te krijgen moest het een groot gedeelte der lading over boord werpen. Eenige schade bekomen hebbende, moest het Curaçao als noodhaven binnenloopen. Naar wij vernemen was de lading te Maracaibo geassureerd, en zal het schip van hier naar zijne bestemming vertrekken. (*C. Ct.*)

Lijst van onafgehaalde en onbestelbaar bevonden brieven:

Rofin Jansen, Medison R. Capriles, N. Siloa Agostini, Virginia Hueck, Concepcion, O. Labastida, Elias Resman, Maria Dorral de Angelo Calvo, Elizet Vlon, Mercedes Acero Castro, David Salas, Pablo Auvert, Josá Andradi, Teodoro Julio, Ernesto Acero, M. M. de Windt, L. G. Perdomo, Señorita Luisa Delgado, J. M. Urrutia, Federika Asjes, Dolores Boscau, D. H. Salas, Erasmo Rivara, Lavinia Draks, Eduardo I. Henriquez, W. Seberijn.

BUITENLAND.

Rome, 23 Mei.— Men houdt zich thans bezig met de Zaligverklaring der Iersche Dominicanen, ter dood gebracht onder de regeering van Elizabeth. In het begin van die bloedige regeering telde de Orde van den H. Dominicus in Ierland, 600 religieusen en aan het einde daarvan slechts 4. Bijna allen hadden hun bloed vergoten voor het Geloof. Te Dernywerden op één nacht 34 kloosterlingen en te Coleranie 25 om het leven gebracht. Men kent de namen van 106 martelaren, wier proces te Rome aanhangig is.

— De Czaar der Russen heeft den Paus 2 groote vazen op marmeren voetstukken ten geschenke aangeboden. Elke vaas is met het voetstuk 2¼ M. hoog.

— Te Rome is aangekomen majoor Filose, buitengewoon Gezant van den Maharadjah van Gwaloir, door dezen belast om den Paus met zijn gouden Jubilé geluk te wenschen en als geschenk eene colectie prachtige Cachemir-sjaals over te brengen. Den vertegenwoordiger van den Indischen vorst zal door den Paus een bijzonder gehoor verleend worden.

— Volgens de *Temps* heeft de Paus bevel gegeven een nieuw Consistorie tegen 15 Juni uit te schrijven. Waarschijnlijk zal dan ook voorzien worden in de vacatures, sinds het vorig Consistorie in het H. College ontstaan door den dood van verscheiden Kardinalen.

—Z. H. heeft de schoonmoeder van graaf Medolago Albani in audientie ontvangen. Deze edelman is het raadslid van Bergamo, die de krachtige rede tegen de erkenning van Rome als Italië's hoofdstad heeft gehouden, waarop de ontbinding van den raad volgde. De Paus verklaarde, dat hij ten zeerste voldaan was over het moedig gedrag van den Graaf en zijne vrienden, en droeg de dame op, hem de betuiging Zijner hooge tevredenheid over te brengen.

Italie. — De ministerieele crisis, die zaterdag ll. 13 Mei te Rome is uitgebroken, is een gevolg van het votum vrijdag ll. door de Kamer uitgebracht. De Kamer verwierp met 138 tegen 133 stemmen de begrooting van Justitie. Daarop heeft Bonacci, minister van justitie, onmiddelijk zijn ontslag aangevraagd. De minister-president Giolitti belegde dien tengevolge eene vergadering en het kabinet besloot den Koning het ontslag van het geheele ministerie aan te bieden. De premier Giolitti, die der kamer dit besluit van het ministerie mededeelde, verzocht haar des ondanks met de behandeling der begrooting voort te gaan. Na veel woor-

den werd dit voorstel met groote meerderheid aangenomen. Ook de Senaat ging er met mede. Men noemt Zanardelli, Crispi en Rudini als de nieuwe ministers. Vermoedelijk zal echter het kabinet weder door Giolitti uit de oude elementen gesmeed worden.

— Mevrouw Fazio, de dweepzieke ongeloovige, die het land rondreisde om propaganda te maken voor de echtscheiding, is plotseling te Racconigi gestorven, waar zij juist eene conferentie wilde geven. Het volk ziet hierin de straffende hand Gods.

Frankrijk.— Zaterdag 20 Mei heeft in de kamer de president van het, tot nu toe vrijwel als uiterst mak beschouwde ministerie, Dupuy, ook tamelijk kras van zich af gesproken. 't Was naar aanleiding van het volgende: Aan de orde was het rapport der commissie voor de aanvrage om verlof tot gerechtelijke vervolging van den afgevaardigde Baudin. Dit strekte tot bewilliging daarvan. Door den minister-president Dupuy werd echter op eenigszins spoedige beslissing aangedrongen, vooral daar de minister van justitie de volgende week op reis moest. „Om Arton te vangen soms?" riep hier de afgevaardigde Chiche. „Of mogelijk wel Cornelius Herz?" dus volgde de strijdbare legitimist Baudry d'Asson. „Over zulke dingen past het Baudry d'Asson minder dan iemand te spreken!" was het vinnig antwoord van den minister-president Dupuy op Baudry d'Asson's tamelijk onschuldig, hoogstens iewat flauw grapje. Het is namelijk van algemeene bekendheid, dat Baudry d'Asson een slecht financier is, die altijd overhoop ligt met den eenen of anderen schuldeischer. „Wat bedoelt ge daarmee?" was nu het woedend bescheid van den aangevallene. En toen hierop niet spoedig genoeg een antwoord volgde, voegde hij er aan toe: „Een lasteraar zijt ge en een leugenaar, en ik sommeer u die woorden in te trekken!" Hierop een tot de orde roepen door den president onder verzwarende omstandigheden (Baudry wierp den voorzitter óók nog eenige beleedigingen naar het hoofd) en eene weigering van den minister om aan eene „sommatie" gevolg te geven, waarmede de zaak afliep, althans binnens kamers, want daarbuiten verwacht men nog een tweegevecht. Het moet gezegd worden, dat men algemeen des minister republiek wel vinnig, maar geenszins den premier waardig acht. Na een lang en hartstochtelijk debat werd de vervolging van den afgevaardigde Boudin (wegens verzet tegen de politie op 1 Mei) met 276 tegen 194 stemmen bewilligd. De betrokkende begroette deze uitspraak met den kreet: „Leve de Commune!"

Het voorgenomen tweegevecht tusschen den afgevaardigde Baudry d'Asson en den minister president gaat niet door, daar de mannen, die Baudry zich tot getuigen koos, uitmaakten dat hij, door Dupuy op diens uitval zoo heftig te antwoorden, feitelijk het recht van uitdaging had verbeurd.

— De steeds „onvindbare" Panama Arton is door de Parijsche rechtbank bij verstek veroordeeld tot 20 jaren dwangarbeid wegens plegen van verduisteringen ten nadeele van de „Société de Dynamite," en tot 5 jaren gevangenisstraf en 400,000 fr. boete wegens poging tot omkooping van den senator Sans-Leroy.— Zoo voorbeeldig wordt in Frankrijk gestraft! Althans „bij verstek!"

— Charles de Lesseps is zoo aangegrepen door de ontroering na zijn proces en de hardheid van het leven in de gevangenis, dat hem, op advies van geneesheeren, een verblijf in de betalende afdeeling van het hospitaal „Saint Louis" is toegestaan. Onder bewaking van 2 agenten is hij van de „Conciergerie" naar het ziekenhuis overgebracht.

— In de laatste zitting der Fransche academie van geneeskunde deelde dr. Ducor een geval mede, waaruit opnieuw blijkt hoe gevaarlijk het is te wonen in vertrekken, waarin lijders aan longtuberculose geleefd hebben. De dokter had een ware epidemie van tuberculose waargenomen in een familie van elf personen, die eene woning hadden betrokken, waarin twee jaar geleden een gezin van teringlijders verblijf had gehouden. Men had verzuimd de kamers te desinfecteeren, en bij onderzoek werd het behangselpapier besmet bevonden met tering-bacillen, afkomstig van de uitgedroogde spata der patiënten.

Duitschland.-Keizer Wilhelm, die zijn zoons een militaire opvoeding geeft, laat in het park van „Sans-Souci" een kleine vesting bouwen voor de prinsen. Die miniatuur-vesting, welke echter niet al te klein is, (op het terrein zou een kerk van middelbare grootte gebouwd kunnen worden) zal geheel naar de eischen der nieuwere krijgskust ingericht worden met draaibare torens, grachten, ophaalbruggen, Kruppkanonnen, enz. De prinsen moeten nog in dezen zomer er kunnen spelen. 's Keizers tweede zoon, prins Eitel Frits, wordt den 7n Juli 10 jaar. Hij zal dan, volgens de familie-overlevering der Hohenzollerns, opgenomen worden in het 1e regiment van de lijfwacht te voet en de orde van den Zwarten Adelaar ontvangen.

— Veel beleid wordt er thans van de leiders van het Duitsche Centrum gevorderd.

De vier landstreken, welke steeds zijne burcht vormden, zijn niet alle evenzeer bij de aanstaande verkiezingen te vertrouwen. In Rijnland staan de zaken uitstekend; in Silezië, hoewel het dichtst bij Rusland gelegen en dus vóór de Legerwet, beter dat men nu denken zou; Beieren is wel ontevreden over de verzwakking van het protectionistische stelsel door de handelsverdragen met Oostenrijk en Italië, doch de *Germania* schetst daar den stand van zaken als *ganz gut*: alleen Westfalen, dat eveneens voor de legerwet is geneigd en niet wil hooren van vermindering van invoerrechten en van het toekomstig handelstractaat met Rusland, schijnt moeielijkheden te zullen opleveren.

In laatst genoemde streek heeft baron Von Schorlemer Alst, de zoogenaamde boerenkoning, die daar ontzaglijken invloed heeft, de vaan des oproers gestoken tegen het Centrum, waarvan hij vroeger een der leiders was. Nu kwam in eene vergadering te Munster het geschil aan den dag. Von Schorlemer Alst bekampte de tegenwoordige Centrumspolitiek, die door baron Von Heereman werd verdedigd. Von Schorlemer verloor het pleit, en nu heeft hij kleingeestiglijk een program uitgevaardigd, de boeren oproepend tot het stellen van eigen candidaten: militaristisch en protectionistisch. Een poging tot scheuring dus! De *Germania* bestrijdt den baron en geeft te verstaan, dat hij altijd dichter bij de conservatieven [dat zijn onze anti-revolutionairen] dan bij het Centrum heeft gestaan. — De conservatieve *Kreuzzeitung* spreekt nu reeds van samenwerking met het groepje Schorlemer Alst.

Het Centrumsorgaan zegt nu openlijk, dat Von Schorlemer reeds vele jaren een tegenstander van Windthorst was, dien hij het leven zoo vaak heeft verbitterd, doch dien hij niet als leider heeft kunnen verdringen, omdat Windthorst te zeer de liefde des volks genoot, en Schorlemer zoo klein was, vergeleken bij hem. Het blad verzekert voorts, dat hij de economische kwestie slechts gebruikt als voorwendsel tot scheiding ten bate zijner militaristische *en andere politieke* opvattingen, en dat hij tengevolge eener hartkwaal aan groote zenuwachtigheid en prikkelbaarheid lijdt.

De *Germania* bezweert de Westfaalsche boeren Von Schorlemer Alst te laten staan en het Centrum niet aan eene afbrokkeling bloot te stellen.

— Na eene groote betooging voor het gedenkteeken van Arminius in het Tentoburgerwoud, waaraan meer dan 8000 personen deelnamen, en die door vele predikanten en overheden werd bijgewoond, is het anti-semietisch congres te Hannover geopend. Het heeft met algemeene stemmen op 7 na eene motie van dr. Köning genomen, waarbij verklaard wordt, dat Ahlwardt niet tot de partij behoort, en deze alle verantwoordelijkheid voor zijne daden afwerpt. Het Rijksdaglid Liebermann von Sonnenberg heeft in krachtige termen Ahlwardt gelaakt, onder de toejuiching der congresleden en der talrijke belangstellenden.

— Graaf Ballestrem, de vroegere voorzitter van de Centrumsclub in den Duitschen Rijksdag, heeft beslist geweigerd ook voor den Landdag eene candidatuur te aanvaarden in het district Meppen, dat hij sedert Windthorst's dood vertegenwoordigde.

Graaf Ballestrem is voorstander van het militaristisch ontwerp Huene, en hij wil niet in strijd komen met het thans uitgegeven verkiezing program van het Centrum, dat zich beslist tegen die wet verklaart. Het program is onderteekend door den nieuwen president, graaf Von Hompesch, en maakt, hoewel het buitengewoon lang is, op het geheele Katholieke volk een uitmuntenden indruk door zijne duidelijke en klare woorden.

— De befaamde rector Ahlwardt is thans ook ontzet uit zijne betrekking als hoofd eener gemeentelijke onderwijsinrichting te Berlijn.

— De Mannheimer kleermaker, uitvinder der kogelvrije uniformen, wien men eene zoo schoone toekomst voorspelde, is geheel geruineerd.

Engeland.— Koningin Victoria vierde gisteren haren 74n verjaardag. Op 20 Juni a. s. zal H. M. 56 jaar geregeerd hebben. Deze regeeringsduur werd slechts door 2 Britsche monarchen nog overtroffen: door Henry III, die ruim 56 jaar, en door Georg III, die bijna 60 jaar op den troon zat. Koningin Victoria is, na den Koning van Denemarken, het oudste regeerende hoofd in Europa.

— Eene zware steen werd met kracht geworpen tegen den trein, waarin Gladstone van Londen naar Chester reisde. Het werptuig verbrijzelde het vensterglas van het naburige compartiment. Eene dame, die er in zat, ontkwam ternauwernood aan het gevaar getroffen te worden.

— Koningin Victoria is gisteren 24 Mei haar 75ste jaar ingetreden. Londen zou het feest den 3 Juni vieren. In de garnizoenen en scheepsstations vond de viering echter op den dag zelven plaats. Alle openbare gebouwen zijn gevlagd; vele kerkklokken in het Westen luidden. Als de Vorstin het volgend jaar haren 75sten verjaardag beleeft, zal de feestviering ongetwijfeld veel schitterender zijn.—Bij het lossen van saluutschoten te Harwich is een kanonnier der marine door onvoorzichtigheid verongelukt.

— De Engelsche anti-homerulers hebben al zooveel betoogingen tegen Gladstone's ontwerp gehouden, dat het den aanhangers van dezen is gaan vervelen, en zij met een schitterende tegenbetooging hebben geantwoord.

In den middag van eersten Pinksterdag werd in het Londensche Hyde-park eene groote manifestatie gehouden. Zij werd bijgewoond door ongeveer 15,000 personen, meerendeels kleine burgerlieden; de lagere klassen waren slecht vertegenwoordigd. In Engeland, evenals in bijna alle landen, bemoeit het eigenlijke volk zich liever niet met politiek. De stoet trok van de Theems met groene vaandels en muziek naar het park.

Hier waren dertien spreekgestoelten opgericht waar door Iersche afgevaardigden, leden van graafschapraden, leiders van werklieden en andere sprekers het woordt werd gevoerd. Er werd eene motie aangenomen, waarbij alle aanwezigen zich verbonden Gladstone te helpen in zijn streven om een einde te maken aan den strijd tusschen het Engelsche en het Iersche volk. Tevens werd het obstructionisme der conservatieven gelaakt en er werd verklaard, dat, ingeval het Hoogerhuis zich ook tegen home-rule mocht verzetten, men den strijd tusschen het Huis der Lords en het Lagerhuis met voldoening begroeten zou.

Alles liep in de beste orde af.

Den 14 Mei vierde de eerste-minister Gladstone een jubilé. Het was dien dag 60 jaar geleden, dat hij zijne maidenspeech hield in het Lagerhuis. Hij besprak toen de kwestie der slaven op de Britsche kolonie Demerara naar aanleiding eener opmerking van den secretaris voor Koloniën over de behandeling der slaven op de plantages van Gladstone's vader aldaar. Merkwaardig is het, dat deze oud-secretaris van koloniën ook nog leeft. Hij heete toen *lord* Howick en voert nu den titel van *earl* Grey. Gladstone toonde zich toen niet bijzonder geneigd voor de botte afschaffing der slavernij; hij wilde met wijs beleid eerst den negers eene Christelijke opvoeding doen geven, en verlangde ook, dat de planters schadeloos zouden gesteld worden voor het verlies dier vaste arbeidskrachten. Dit geschiedde ook. Gladstone's vader kreeg o. a. eene vergoeding van 68,450 pond voor de vrijlating zijner honderden slaven.

— In het Engelsche Hoogerhuis heeft de hertog van Norfolk den minister van buitenlandsche zaken geïnterpelleerd over de slechte behandeling, den Katholieken negers van Oeganda door Britsche officieren aangedaan, en verlangde de toegezegde openbaarmaking van het rapport van kapitein Macdonald.

De minister, lord Roseberry, verklaarde het rapport nog niet te hebben ontvangen en trachtte de interpellatie te ontwijken, door te zeggen dat het oogenblik niet geschikt was om de Oeganda kwestie te behandelen.

's Ministers houding wordt algemeen als zwak beoordeeld. Men meent, dat hij niet met het rapport voor den dag durft komen.

— In het Engelsche Parlement bestaat de curieuze gewoonte, dat een lid, hetwelk over eene kwestie van orde wil spreken, zulks moet doen met den hoed op het hoofd. Onlangs wilde sir John Gorst dat doen, doch kon zijn cylinder niet vinden. Dadelijk reikten een aantal hulpvaardige vrienden hem hun hoofddeksel toe. Sir Gorst greep er een een en zette hem op. Maar deze edelman heeft een dik hoofd, zoodat de hoed bovenop zijn schedel stond te wiegelen en hij hem met de linkerhand moest vasthouden. Dit maakte zulk een dwaas effect, dat het Huis in lachen uitbarstte, en sir Gorst, verlegen, den hoed afzette en van het woord afzag.

— Natuurlijk is de groote betooging, waarmede Gladstone's aanhangers de tegenstanders van het Iersche wetsontwerp beantwoordden, op hare beurt weer door eene unionisten vergadering beantwoord. Op die manier komt men aan geen einde.

Laatstbedoelde bijeenkomst werd te Belfast gehouden; er waren ongeveer 5000 menschen. Lord Salisbury zeide in antwoord op eene verwelkoming, dat de amendementen op het wetsontwerp, door welke de suprematie van het rijksparlement in Ierland en het recht van veto der kroon worden gehandhaaft, geene bescherming hoegenaand bieden tegen eene regeering, welke geleid wordt door de partijgenooten van den aartbisschop Walsh en van Healy. Salisbury drong aan op gematigheid en gispte alle geweldadigheid. Hij noemde het ontwerp het werk van Gladstone alleen; — een gevolg van eene strooming der openbare meening is het niet. Het Hoogerhuis zal echter niet zwichten, het vertegenwoordigt de ware meening van Engeland, ook van Ulster, en zal voor geene bedreigingen wijken.

Belgie. — Het verwekt nogal opzien, dat het Belgische ministerie het internationaal Congres van socialistische mijnwerkers niet rustig heeft laten verloopen maar, een paar raddraaiers, de burgers Basly en Lamendin, beiden Franschen, bevel tot uitwijziging heeft gegeven.

De vrijheid van vergaderen? Deze is er niet mee getroffen, wijl de uitzetting niet eene of andere redevoering geldt maar veroorzaakt is door de omstandigheid, dat Basly en Lamendin de belhamels geweest zijn in de standjes, welke onlangs in het noorden van Frankrijk tegen de Belgische werklieden voorvielen.

De Belgische Regeering heeft eene vaderlandslievende daad gedaan,

welke iedereen zal goedkeuren,— uitgenomen natuurlijk de socialisten, en misschien de radicalen. Hector Denis, d socialistische rector der Brusselsche hoogeschool, heeft nog pogingen aangewend, om van Beernaert de intrekking van het uitzettingsbesluit te verkrijgen, doch de minister stond pal.

Toen de Fransche congresleden dit vernamen, wilden zij allen Basly en Lamendin volgen en stelden voor, het Congres ter besluiting te verleggen naar Valenciennes, de Fransche grensplaats. De Engelschen waarschuwden echter hiertegen, zeggende, dat men dan juist het gouvernement in de kaart zou spelen, wat niets liever zou zien, dan dat het geheele congres opdoekte. In den beginne waren de congresleden het hiermede niet eens, maar langzamerhand sloten zich ook de Duitschers en de Oostenrijkers en eindelijk ook de Belgen dit gevoelen aan, waarna de Franschen er zich bij nederlegden.

Het congres blijft dus zetelen te Brussel, zonder Basly en Lamendin.

Opmerking verdient het, dat zelfs op dit congres van mijnwerkers, voor wie de achturige arbeidsdag te verdedigen valt, eene stem tegen die algemeene utopie opging. Harvey, een Engelschman verklaarde zich beslist tegen het vaststellen van het aantal werkuren door de regeeringen.

— Bij den internationalen wielerwedstrijd te Brussel, die door den Koning werd bijgewoond, zijn op de lange baan de tweede en de derde prijs gewonnen door de Heeren Rademaker en de Waardt, uit Amsterdam. Den eersten prijs behaalde een Amerikaan. Leopold II deed de prijswinners bij zich komen en wenchte hen geluk.

Spanje. — Een onbekende deed door eenen kruier revolutionaire proclamaties voor het parlementsgebouw te Madrid brengen; zij waren aan de Kamerleden gericht. De president liet er beslag op leggen. De politie zoekt naar den drukker.

Oostenrijk.—Te Pesth heeft de onthulling van het veelbesproken „Honved"-monument plaats gehad, die in de beste orde en onder betoogingen vol geestdrift ter eere van Keizer Frans Jozef is afgeloopen. Het is thans een feit, dat wegens verschil van gevoelen in deze met hunne partijgenooten graaf Eötvös met 17 volgers zich van de onafhankelijkspartij afscheidde.

— Te Praag pleegt het Czechische gepeupel bij voortduring allerlei baldadigheden tegen de Duitschers en hunne eigendommen. Zelfs aan het standbeeld van Keizer Franz I vergreep men zich, door het een strop om den hals te slaan. Op die wijs zal de Keizer zich vooreerst wel niet tot „Koning van Boheme" laten kronen.

Zwitserland.—Het katholieke Zwitserland blijft nog steeds het voorbeeld geven aan de andere regeeringen. Na alle stoffelijke maatregelen te hebben genomen om de gevolgen van de droogte te verminderen, heeft de groote raad van het kanton Freiburg besloten zijne toevlucht te nemen tot de Goddelijke Almacht. Op het voorstel van Louis Genoud, gestend door Reynold en Corpataux, heeft de vergadering besloten eene deputatie te zenden naar den Bisschop, om van dezen te verkrijgen, dat te dier intentie eene H. Mis zou worden opgedragen in de collegiale Kerk van den H. Nicolaas De katholieke leden van den grooten raad hebben officieel deze openbare gebeden bijgewoond.

Rusland. — Van ambtswege is eene wet afgekondigd, krachtens welke de lichamelijke tuchtiging voor de deportatie veroordeelde vrouwen, gelijk mede voor zeer bedaagde of aan lichaamsgebreken lijdende mannen, wordt afgeschaft. Dat is nu Russisch „ fin de siècle!"

— De 10e verjaardag der kroning van den Czaar, welke Z. M. te Moskou hoopt te vieren, zal, naar men hoort verzekeren, den Keizer aanleiding geven tot het houden eener redevoering, waarin, onder meer, ook de Bulgaarsche kwestie zal worden aangeroerd.

Servie zal eerstdaags nieuwe postzegels invoeren met het portret van koning Alexander in generaalsuniform, in plaats van de tot dusver gebruikelijke, waarop de Koning als knaap is afgebeeld.

Turkije.— De *Pall Mall Gazette* bevat een zeer belangrijken brief uit Constantinopel, waaruit blijkt, dat de Sultan zich voordurend, evenals de Czaar, in zijn leven bedreigd acht.

Allen, van wie slechts vermoed wordt, dat zij met politieke personen of met een of ander gezantschap in betrekking zijn, staan openhoudelijk onder bewaking en verspieding. De Sultan schijnt te vreezen voor eene samenzwering onder zijn eigen volk, zijne vrees is zoo groot, dat zelfs in Turksche woningen geene vriendschappelijke bijeenkomsten mogen plaats hebben zonder bepaald verlof van de overheid. Dit hindert den Turk, die van karakter zeer gastvrij is, geweldig.

Voor den verspiedingsdienst worden ontzaglijke sommen betaald, zoodat de sponnen het beste baantje hebben van alle beambten in Turkije.

Vooral wantrouwt de Sultan de Engelschen. Hij heeft het steeds met schele oogen aangezien, dat zij Egypte bezet houden, en gelooft ook, dat zij een Arabisch rijk onder Brisch protectoraat willen vestigen. Hun schrijft hij de laatste opstanden in Arabië toe, en de vorige grootvizier Kiamil-pacha, die de Britten wel mocht lijden heeft het hieraan te wijten, dat hij werd afgezet omdat hij den Sultan die denkbeelden uit het hoofd wilde praten, en de vorst hem diensvolgens verdacht, met den vijand te heulen. De Engelsche en Duitsche gezant kwamen toen voor Kiamil pacha op, en het verder gevolg was, dat de Sultan door bemiddeling van een Duitsch officier, die een hoogen post in het Turksche leger bekleedt, van Berlijn de terugroeping wist te verkrijgen van Von Radowitz.

De tegenwoordige grootvizier, een zeer verstandig en scherpzinning man, maakt zich volstrekt geene illusies over duurzame grootheid. Hij kan de vaak kleingeestige politiek van den Sultan niet afweren en schik zich met Muzelmansche gelatenheid in het lot.

Amerika. — De defectives der tentoonstelling te Chicago hebben een komplot ontdekt tot het stelen der horloges en juweelen, welke in de Zwitsersche afdeeling zijn tentoongesteld. De dieven hadden onder den vloer een stellage opgericht, en daarop staande een begin gemaakt met het doorboren van den vloer. Waren zij in hun opzet geslaagd, dan hadden zij een buit van een kwart millioen dollars kunnen maken. De politie heeft nog geen der dieven in handen kunnen krijgen.

Diezelfde afdeeling is thans gesloten, niet om het bovenvermelde, maar door de exposanten zelven als protest tegen de arrestatie van den Zwitserschen commissaris binnen de afdeeling, waar hij op immuniteit aanspraak maakte, als zijnde Zwitsersch grondgebied. Hij wordt beschuldigd van den verkoop van diamanten zonder de verschuldigde rechten betaald te hebben. De Zwitsersche gezant te Washington vertrok naar Chicago om de zaak te onderzoeken.

— De nationale Commissie voor de tentoonstelling besloot met 30 tegen 27 stemmen, dat de tentoonstelling Zondags geopend zal zijn.

— De verhouding tusschen de Unie zal vooreerst geenen gezant voor Peking aanwijzen, terwijl de Gezant van China te Washington slechts wacht op zijne terugroeping om heen te gaan. In handelskringen bestaat de vrees, dat de verwikkelingen de overdracht van den Amerikaanschen thee- en petroleumhandel in China aan Engelschen en Russen tengevolge zal hebben.

— De vertegenwoordigers van 17 vreemde Landen die aan de wereldtentoonstelling deelnemen, hebben een overeenkomst geteekend om hunne inzendingen uit te sluiten van mededinging, indien het jurystelsel niet aangenomen mocht werden. Tot de 17 onderteekenaars behooren Engeland, Duitschland, Oostenrijk, Frankrijk, Denemarken, Italië, Rusland, Japan, Portugal, Spanje, Zweden, Zwitserland, België en Britsch Guayana.

— Nadat de hoofdbestuur der wereldtentoonstelling had besloten, dat de tentoonstelling ook des Zondags zou zijn geopend, hebben de tegenstanders van dezen maatregel besloten eene poging te doen om de opening langs gerechtelijken weg verboden te krijgen.

NOTICIANAN DI CABEL

—o—

Paris, *15 Junio.*— Sin carácter epidémico, tabatin diferente caso aislado di cólera na algún punto di Francia.

Londres —Na consecuencia di un colisión coe e vapor americano *Marc-Calum*, e vapor trasatlántico *Servia* di Compañía Cunard a bai pique na 40 grado latitud i 69 longitud; e americano a salvá toer tripulación di *Servia*, menos un koe a hogá.

Cólera na Meca; 150 morto pa dia.

Paris, *17 Junio.*—Mr. Carnot su salud ta mejorando.

Un decreto di Corte di casación koe ta causa di hopi papiamentoe, a anulá e sentencia, pa motivo di prescripción, contra e condenádonan di Panamá. Solamente sentencia di Mr. Lesseps a keda manera él tabata, pa motivo di corrupción.

Berlin.—Elecciónnan pa Reichsstag ta sigui coe toer calma posible. Ainda ta imposible di mira pa delanti kiko lo ta e resultado definitivo; ma nan ta bisa koe lo él ta un gran victoria pa socialistanan i un derrota pa e partidarionan dje lei militar.

Paris, *18 Junio.* — Opinionnan koe estado di salud di President Carnot ta empeorá, un ta contradici otro: tin hende ta hayá koe ta necesario di haci coe n'éle un operacion den intestino.

Mr. Lesseps lo ta poné na libertad bao di su palabra di honor.

Na un partido di caza, barón Rotschild a ser heridá den su wowo.

Berlin.—Resultado di eleccionnan pa Dieta ta conocí den 120 distrito electoral. Partidarionan dje lei militar ta contá coe 42 puesto, oposición coe 56. Lo tin mester di un segunda elección pa e 122 puesto koe ta falta. Según nan ta bisá, tabatin un entrevista desagradable entre emperador Wilhelm i Caprivi, koe lo tin pa sucesor Miguel, i koe kiko koe sea resultado di elecciónnan, nan ta keré koe Wilhelm lo declara necesaria. aceptación dje proyecto di lei, pa motivo dje alianza franco rusa.

Tabatin un explosión den establecimientonan militar cerca Atenas. 20 morto. Pérdida ta ascende na 3 miljón.

Paris, *19 Junio.*—Na consecuencia di secura extraordinaria di último tres luna, nan ta calculá koe cosecha di binja i gránonan ta perdi den cuater quinta parti di Francia.

Berlin.—Di 215 elección coe resultado ya conocí, tin 101 na favor i 114 contra e proyecto di lei militar. Nan ta sigurá koe, na empate pa e 182 silja koe ta falta ainda, gobierno tin intención di interveni diréctamente entre e dos partido, i coe esai él ta spera di ganá 130 silja koe lo forma un mayoria segura na favor dje ley militar.

Paris, *Junio 22.*—Un proyecto di ley electoral a ser rechazá pa cámara di diputádonan.

Tabatin un discusión violenta entre Messrs. Clemenceau, Deroulède i Millevoye. Clemenceau a desafiánan toer dos, ma nan no kier bai na duel.

Motivá pa e escándalo di Panamá i e sentencia pronunciá, Mr. Floquet i conde di Haussonville a bai coe otro na duel. Apesar di a tira diferente tiroe riba otro, ningún di dos a sali heridá.

Madrid.—Un terrible explosión, mei anochi, dilanti di cas di señor Castillo. Diferente víctima; na distancia di 20 metro ayí fó, nan a haya parti di curpa di hende; nan ta keré koe e tiradónan di dinamita a ser e prómer víctimanan.

Londres.—Mr. Gladstone tin intencion di proponé *autonomia* di presupuesto irlandés.

—o—

VERSCHEIDENHEDEN.

Een en vijftig dagen onder de sneeuw begraven, hoe is het mogelijk. De Russische bladen bevatten een verhaal van een meisje, Alexandrina, 17 jaren oud, dat is gevonden en 51 dagen onder de sneeuw had gelegen. Zij was op weg naar huis vermoeid gaan liggen, in slaap gevallen, en toen ze ontwaakte, lag de sneeuw zoo hoog op haar, dat ze niet meer kon opstaan. Zoo bleef zij liggen, zich eenige dagen voedende met een paar boterhammen, die zij nog bij zich had; later door sneeuw op te zuigen. Toen men haar vond, was zij geheel uitgeput. Koude had zij niet geleden.

Iemand uit Nederland schrijft het volgende, naar aanleiding van een bericht omtrent een briefkaart, die twaalf jaar onderweg bleef:

Altijd baas boven baas. Ik ben in het bezit van een briefkaart, die volgens poststempel 25 Maart 1878 uit Amsterdam verzonden werd naar Rotterdam. Na hier denzelfden dag te zijn aangekomen, doch niet bezorgd, raakte zij op onverklaarbare wijze aan het zwerven, kwam zelfs in Amerika en werd met bijvoeging *missent to New-York U. S. A. 25 November 1891* naar Rotterdam teruggezonden, waar het versche bericht van 13 jaar oud, 3 December 1891, aan het behoorlijke adres werd bezorgd.

Veel is er in de laatste jaren getwist over de vraag, wanneer begint de twintigste eeuw? 1 Januari 1900, beweren sommigen, 1 Januri 1901 is de uitspraak van anderen. Dit laatste is juist. Alhoewel het volkomen waar is, dat een kind het leven begint op 't oogenblik der geboorte en na eenigen tijd 0 jaar, .. maanden, .. dagen oud is, dus op den 1n verjaardag 1 jaar heeft geleefd, niet alzoo is het met den tijd. Het eerste jaar van onze tijdrekening begon *niet* met het jaar 0, maar het jaar 1. Het eerste tiental jaren, eindigde 31 December van het jaar 10, het tweede total begon met het jaar 11. Zoo is het ook met de eeuw. De eerste eeuw eindigde 31 December van het jaar 100, zoo ging het met alle eeuwen. De negentiende eindigde dus den 31 December 1900. De twintigste eeuw begint 1 Januari 1901.

Op aardige wijze had in den Indischen gang komaijoran onlangs een verzoening plaats tusschen man en vrouw.

De vrouw, die sinds lang met haar man in onmin leefde, had zich voorgenomen geen enkel woord meer met hem te spreken.

Al zijne pogingen om zijne vrouw te paaien bleven vruchteloos; zij ontweek hem overal.

Wat hij ook beproefde om een enkel woord uit haar te krijgen, alles mislukte.

Eindelijk kwam de wanhopige echtgenoot op een goede inval, om op klaarlichten dag met een brandende kaars het huis te doorsnuffelen. Zoo liep hij van de voor- naar de achtergalerij en omgekeerd van de keuken naar de badkamer, alle kasten openende, totdat zijne vrouw, die al nieuwsgieriger werd naar de reden van zijn zoeken, het op het laatst niet langer kon uithouden en uitriep: „Maar om 's hemels naam, man, wat zoek je dan?"

—„Goddank, ik heb het gevonden!— antwoordde de gelukkige — eindelijk hoor ik uwe stem weder." De huiselijke vrede was spoedig hersteld.

Deze idyllische verzoening heeft te grooter indruk gemaakt in een gang, waar men vrouwen op andere wijze tot rede pleegt te brengen.

Koopmansstijl.—De koffie, die ik voor u op het oog had, is mijn neus voorbijgegaan.

Eene merkwaardige operatie heeft een Fransch geneesheer, dr. Ricard, met gunstigen uitslag toegepast op eene vrouw, die op den schedel een kwaadaardig gezwel had. Er moest, om het gezwel te verwijderen, een gedeelte uit de hersenpan worden genomen. Dit geschiedde en daar nu de hersenen bloot lagen, plaatste dr. Ricard in de opening een stuk van den schedel van een hond. Dit is de eerste maal, dat die overplanting van een been met goed gevolg bekroond werd.

Onlangs werd het gymnasium te Lamia, de hoofdstad van de Grieksche provincie Phithiotis, door een brand, welke aan kwaadwilligheid was te wijten, ge-

heel verwoest. De verdenking viel onmiddellijk op eenige leerlingen der hoogste klasse, en vijf van hen werden in hechtenis genomen. Zij hadden met de brandstichting een dubbel doel: in de eerste plaats hadden zij het menschlievende voornemen, den gehaten rector, die in het gymnasium woonde, levend te verbranden — de brand brak in den nacht uit, en in de tweede plaats wilden zij de rijke bibliotheek der school vernietigen. De bibliotheek bevatte naar den zin der leerlingen — wat al te veel uitgaven van Grieksche klassieken. De jeugdige brandstichters bereikten echter hun doel niet; zoowel de rector als de bibliotheek werden nog tijdig in veiligheid gebracht.

Ieder land heeft zijn eigenaardige gewoonten, die soms oud zijn als het land zelf. Zoo is het in Engeland op het platteland gebruikelijk om bij huwelijken oude pantoffels te werpen naar het rijtuig, waarin de bruid en de bruidegom wegrijden. Hoe oud nu en eerbiedwaardig dit gebruik ook moge zijn, het kan ook te ver worden gedreven en soms kan het zelfs gevaarlijk worden, gelijk bij het huwelijk van een predikant in Staffordshire is gebleken.

Toen toch de jonggehuwden na het bruilofsmaal wegreden, werd hun door de goede gemeente, die daarmee een bewijs van sympathie wilde geven aan haar leeraar, een ware hagelbui van oude schoenen en rijst nagegooid. Bruid en bruigom stelden dat blijk van hartelijkheid van de dorpelingen natuurlijk op zeer hoogen prijs, maar het werd ongelukkigerwijze niet begrepen door het paard, dat voor het rijtuig was gespannen, waarin de jongelui zaten, want eensklaps begon het te steigeren en te slaan en ging er eindelijk van door.

De koetsier werd van den bok geworpen, en het rijtuig reed over hem heen. Vervolgens kwam dit tegen een anderen wagen aan en werd in stukken geslagen. De bruidegom werd uit het portier geworpen, ontving een ernstige hoofdwonde, en de bruid kwam er met een geweldigen schok af.

DANKBETUIGING

Met waar genoegen voldoet de ondergeteekende hierbij aan het verlangen van zijne Echtgenoote en Schoonzoon, om openlijk dank te betuigen aan den Gezagvoerder, verdere officieren enz. van de Equipage van het S.S. "Oranje Nassau" van de K. W. I. Maildienst, voor de heusche en zorgvuldige behandeling die zij gedurende hun overtocht van hier naar Nederland, van hen aan boord ondervonden hebben, hun bij voortduring gezondheid en welvaart toewenschende.

Curaçao, den 15 Juni 1893.

J. M. BARTELS.

Paul F. G. CURIEL

biedt het geëerde publiek zijne diensten aan tot het geven van lessen in de Fransche taal en in het Italiaansch- of dubbel boekhouden.

Grondtaal: Hollandsch of Spaansch.

Curaçao, 13 Juni 1893.

GEBROEDERS MARGRY EN SNICKERS

NEDERLAND ROTTERDAM.

Groot atelier van alle soorten van marmer-, steen-, koper-, ijzer- en houtwerken.

Specialiteit in alle soorten van monumenten.

Op aanvrage wor denteekeningen gratis toegezonden.

De prijzen zoo redelijk mogelijk.

De verzending der stukken naar Curaçao geschiedt in goede verpakking, verzekerd, en vrij van alle onkosten.

"Pidi I Lo Boso Haja"

ta titulo di un boeki di Misa koe mi a ricibi poco dia pasa i koe tin toer oracion necesario pa un bon cristian. Nan ta masjar boenita gebinder, propio pa regalo, i nan prijs ta di *f* 1.25 te *f* 4.50. També mi a haja masjar boeki di Misa na holandes, masjar boenita i di diferente prijs. Mi ta ofrece també un colleccion di Katholieke Illustratie boenita gebinder; pa informacion cerca.

AURELIO ALVAREZ.

La vara mágica mendigo.

Cierto dia llegóse un mendigo á un monasterio y pidió una limosna, pero á esa época habia en el país una gran carestía y la limosna le fué rehusada. Marchóse el mendigo lamentándose. El prior sin embargo, se movió á compasion y dijo: "llamad á ese pobre hombre atrás y dadle el último bocado que haya en el monasterio." Al recibir el pan de manos del religioso el mendigo tendió su vara en el suelo y al recogerla de nuevo, viose brotar del mismo lugar donde habia estado la vara una fuente de agua pura y cristalina.

Esta es la historia de una fuente que aun existe en cierta aldea de Francia. No vemos inconveniente en creerla, pues que la lección es más importante que el hecho. La benevolencia y la gratitud valen más que las cosas ú objetos que las manifiestan.

Los siglos han seguido su pesado vuelo. El monasterio está hoy convertida en ruinas, y los monges no existen ya, pero las avecillas cantan con regocijo sobre las quebrantadas paredes y el agua de la fuente del mendigo sigue siendo tan dulce como nunca. Aun hoy dia los transeuntes beben de ella, mostrándose tan agradecidos de poder apagar con ella su sed como el mendigo lo estuvo con el pan del prior.

No está al alcance de todos poder recompensar un favor con tanta esplendidez como la hizo el mendigo pero al menos sabemos apreciar la buena suerte cuando esta nos toca.

Hemos recibido últimamente una carta que concluye con estas palabras: "Doy á Vds. permiso para hacer público este milagro." Dice el autor de dicha carta que ha estado sufriendo por mucho tiempo de enfermedad del corazón. "Me era imposible andar," dice, "ó moverme sin esperimentar palpitación alarmante y otros síntomas que me ocasionaban mucha inquietud. Mi médico me ordenó el iodo y otras medicinas, pero ninguna de ellas me aliviaba. Por casualidad un dia uno de sus folletos llegó á mis manos, y después de haber tomado tres botellas del Jarabe Curativo de la Madre Seigel, mi enfermedad me abandonó por completo. (Firma) FRANCISCO RUEDA, Calle de Tendillas de Santa Paz, Núm. 27 Granada, Octubre 14 de 1892."

"Este milagro" como lo llama el Señor Rueda, "puede esplicarse fácilmente sobre principios naturales. Dicho señor era víctima de la indigestión y dispepsia y sus dolencias en el corazón eran uno de los síntomas y resultados de esa común y peligrosa enfermedad. Los venenos procedentes del estómago en cuyo órgano reinaba la dispepsia esparciendo el malestar por todo el cuerpo, eran lo que ocasionaba todo el daño. Es verdaderamente lástima que la gente ignore de donde procede casi siempre las enfermedades, es decir, de los órganos debilitados y entorpecidos de al digestion, y que no sepan que los sería fácil hacer deliberadamente lo que el Sr. Rueda hiciera por una casualidad, ó sea, emplear el Jarabe Curativo de la Madre Seigel desde luego que se manifiesten indicios de algún desórden, pero este caso y otros idénticos les servirá de lección.

"Me dirijo á Vds. para participarles" dice otro corresponsal, "que he estado sufriendo durante cinco años con una enfermedad en el estómago, y ninguna medicina pudo aliviarme de los dolores ni del vómito. Casi todo lo que comia ó bebia lo devolvia un cuarto de hora después. Tantos y tan crueles eran los dolores que sufría, y en tan diferentes partes del cuerpo, que no parecia sino que era yo víctima de varias enfermedades á la vez.

"No obstante, después que empecé á emplear el Jarabe de la Madre Seigel, me curó por completo en menos de un año. De Vds. Afmo. (Firma) SEBASTIAN JIMÉNEZ, Medina. Sidonia (Cádiz), Septiembre 29 de 1892."

Nada misterioso hay en esto. En lugar de ser víctima de varias enfermedades, nuestro amigo lo era solamente de una, ó sea la indigestión y dispepsia lo cual era lo bastante. Afortunadamente ese remedio tan eficaz y tan conocido ya, curó dicha enfermedad y le dejó tan saludable y fuerte.

El mendigo pidió pan. Ya contaba con el apetito. El Jarabe de la Madre Seigel hace más, pues dá el apetito y la digestion á los que están á punto de morir en presencia del alimento que no pueden tomar.

TYD-TAFEL.

DE STOOMSCHEPEN VAN "THE RED D LINE"

TUSSCHEN

NEW-YORK,

LA GUAYRA, PUERTO CABELLO, CURAÇAO, CORO EN MARACAIBO

1893.	Caracas.		Venezuel		Philadelphi.		Caracas.		Venezuela.		Philadelphia	
Vertrekt van NEW-YORK....	Mei.	6	Mei.	17	Mei.	27	Juni.	7	Juni.	17	Juni.	28
Komt aan te CURAÇAO	..	12	..	23	Juni.	2	,,	13	,,	23	Juli.	4
Vertrekt van	,,	13	,,	24	,,	3	..	14	,,	24	,,	5
Komt aan te PTO. CABELLO	,,	14	..	25	,,	4	,,	15	,,	25	,,	6
Vertrekt van ..	,,	15	,,	25	..	5	,,	15	..	26	,,	6
Komt aan te LA GUAYRA..	,,	16	..	26	..	6	..	16	..	27	,,	7
Vertrekt van	,,	19	,,	30	,,	9	..	20	..	30	,,	11
Komt aan te PTO. CABELLO	,,	20	,,	31	..	10	,,	21	Juli.	1	,,	12
Vertrekt van ..	,,	20	,,	31	..	10	,,	21	,,	1	,,	12
Komt aan te CURAÇAO	,,	21	Juni.	1	,,	11	,,	22	..	2	,,	13
Vertrekt van	,,	23	..	2	..	13	..	23	,,	4	,,	14
doet LA GUAYRA aan .... om passagiers en *Mails* aan wal te zetten en in te nemen	,,	24	..	3	,,	14	,,	24	,,	5	,,	15
Komt aan te NEW-YORK...	..	30	,,	9	,,	20	,,	30	,,	11	,,	21

Stoomschip Maracaibo.

Vertrekt van CURAÇAO	Mei.	24	Juni.	3	Juni.	14	Juni.	24	Juli.	5
Komt aan te MARACAIBO		25		4		15		25		6
Vertrekt van "		30		10		20	Juli.	1		11
Komt aan te CURAÇAO		31		11		21		2		12

De Stoomschepen van deze lijn zijn expresselijk in Philadelphia voor deze vaart gebouwd en hebben zeer geriefelijke kajuiten voor passagiers.

RIVAS, FENSOHN & Cia.,

Agenten.

IMPRENTA DE LA LIBRERIA DE A. BETHENCOURT É HIJOS, CURAÇAO.